

HE SOMNIAT GAIREBÉ TOTA LA NIT

He somniat gairebé tota la nit. Però, per les il·lògiques inconexions dels diferents despertars durant la mateixa m'han fet passar d'una cosa a l'altre; i, per tant m'han passat pel cap coses més personals de la que us explicaré ara i amb les que ara no us vull pas atabalar. A més, estic convençudíssim que el 2026 tindrà 365 dies molt atapeïts i plens de celebracions i onomàstiques, però això son coses de l'almanac o del dietari.

Estàvem, en un d'aquests diferents despertars, un grapat de gent, en un petit i curiós cinema. Anàvem tots descalços i vàiem una pel·lícula antiga en la que uns homes de pell bruna eren empesos cap a la fossa dels lleons des de una paret amb força desnivell. Aquells tres homes discutien i xerraven entre ells, mentre mig ressolaven amb les sandàlies per la paret inclinada de la fossa, quan se'ns ha donat a entendre que en aquells, certament, últims i dramàtics moments de les seves vides, un li donava dues de les seves dents a l'altre a canvi de la posició privilegiada del racó i ésser doncs, qui fós el darrer en caure cap a baix i ésser l'últim que, per viure uns instants més, i consegüentment podria haver-ho vist tot... saber el que passaria o el que estava apunt de passar.

Jo ja m'ajupia en el seient del cinema quan un altre dels tres condemnats ha dit: *-Hi ha un factor molt osseta en tot això que esteu dient...M'adormia, ofuscava la ment i no ho volia veure. Algú al cinema ha cridat: -Josep!*

De sobte la llengua en que s'enraonava a la pel·lícula, des de aquella última frase, ha passat a ésser una altra, i en sentir el meu nom he volgut veure els subtítols, que ara es veien segons el planol de la presa, dintre de la fossa on estaven caient els homes. Val a dir que en aquest cas no eren pas uns negrets foscos-foscos, sinó més aviat allò que ells mateixos en diuen café amb llet, fruit de la procedència, o d'uns llarg recorregut, suposo, i, també per la pols del desert que s'endevinava al voltant de la fossa.

Penjant en l'aire, sobreposats en la imatge just a dins la fossa hi havia, com us he dit els subtítols, però eren també en uns caràcters ben estranys que jo he imaginat fenicis. Aleshores, davant de tant terribles i esgarrifosos moments i circumstàncies que jo havia de viure dins el meu cap, tot interpretant les proposicions del director de la pel·lícula, m'he preguntat si aquella pobre gent d'antuvi, entre ells els cristians, varen trobar la solució a haver de ser llençats als lleons o als cocodrils o no. Recordo haver vist alguna vegada en una pel·lícula de romans a casa, on els cristians del Coliseu posaven en rotllana i de genolls amb els braços oberts mirant al cel, i així, si es mantenien immòbils –com em va fer veure el meu pare, que en pau descansi, per a... costa de imaginar, no donar batalla a les bèsties. Es veu que tothom qui érem al petit cinema hem pensat el mateix perquè ningú no es mirava als ulls en sortir, ni al cercar les sabates a la cambra del costat, on les hi havíem deixat, fins i tot una noia que no trobava les seves botes li he dit em semblava que m'havia posat jo les seves. Era perquè jo m'estava posant les seves, -botes.- Era que jo me n'estava posant unes de punta rodona que no les havia vistes mai i no m'eren familiars. Ni les botes ni el lloc on eren. En aquell moment ella, que m'ha mirat als ulls –els seus ulls eren clars, de color mel,- i m'ha dit: *-Dóna-me-les!*

Tot i que no sabia si eren seves ha estat llavors mateix, que per un miracle, ha resultat que jo, que ja tenia el peu esquerre ficat, entre la mà dreta i l'esquerra tenia tres botes, i li he donat, primer una de les dues botes de punta rodona i després, a aquella noia, que no m'ha volgut mirar més als ulls, i que estava ja estirada en una pendent del jardí, li he hagut de llençar la parella a la panxa tot dient:

-Eh? Osseta?